

at fjerne den Anomali, ſom i den Henſeende finder Step i den gjældende Lovgivning; idet denne nemlig kun ſjænder denne Thinglæsningens, tilbagevirkende Kraft ved enkelte Arter af Retſtiftelser, navnlig ved Etendomsoverdragelser, og Stiftelsen af Pantrettigheder, hvorimod den i andre Tilfælde, hvor Rettighedens Stiftelse afhænger af Thinglæsning, ſom f. Ex med Henſyn til Brugskontrakter og med Henſyn til de Retſforfølgninger, der omhandles i Danſke Lovs 5—3—18, ikke tager Henſyn til Andet end ſelve Thinglæsningdagen. Udvalget tror heller ikke, at man juſt kan ſige, at denne Beſtemmelse ſtaar i en ſaa løs Forbindelse med Konkursloven, at den uden mindſte Ulempe kan udfondres derfra og henſkydes til en senere Lov, idet det er indlyſende, at Syſtemet noget ſvækkes, naar den Regel ſkal vedblive at gjælde, hvorefter Pantebrev eller Skjæder kunne blive reſpekterede i Konkursboer, uagtet de forſt læſes, efter Omſtændighederne 2 eller 4 Uger, efter at Konkursen er begyndt, og Udvalget ſkal i den Henſeende blot henlede Opmærkſomheden paa, at der i den norſke Konkurslov ogſaa findes en udtrykkelig Beſtemmelse, om, at Virkningen af diſe Retſtiftelser overfor Konkursboer forſt regnes fra Thinglæsningdagen. Men uagtet man, alſaa aldeles ikke kan, anſe det for nogen Forbedring i Lovforſlaget, at diſe Beſtemmelſer ere ſluttede ud, ſaa indrømmer Udvalget dog, at det ikke har nogen ſaadan praktiſk eller gjennemgribende Betydning for Lovens Brugelighed og Nytte i Livet, at man af den Grund ſkulde finde ſig foranlediget til at lade Sagen gaa tilbage til det andet Thing, hvor det dog altid er tvivlſomt, om man vil give efter i dette Punkt. — De Forandringer, ſom ere gjorte i det følgende Kapitel, ere af en ſaa underordnet Betydning, at jeg ikke tror at burde opholde det ærede Thing længere af Henſyn til dem.

Det vil alſaa ſes, at Udvalget ingenlunde anſer de ſtedfundne Forandringer for i det Hele at være Forbedringer af Lovforſlaget, men at man med Henſyn til nogle af dem ſikkert holder for, at de ere Forværrelſer og Svækkelser af det. Men ſelv med dem mener Udvalget, at Lovforſlaget er et Fremſkridt, haade i

Henſeende til at klare og fæstne den gjældende Ret og i Henſeende til at danne en ny Retſtilſtand. Udvalget tror, at Lovforſlaget dog alligevel vil indeholde et betydeligt Fremſkridt og et betydeligt Skridt henimod paa dette Punkt, at bringe Danmark paa et lignende Standpunkt ſom det, hvorpaa andre Landes Lovgivning ſtaar, og et betydeligt Skridt til at komme bort fra den nuværende Tilſtand, ſom paa dette Punkt maa ſiges at være i høi Grad forældet, og Udvalget har derfor ment at maatte anbefale det ærede Thing at vedtage Lovforſlaget uforandret, ſaaledes ſom det nu foreligger.

Justitsministeren: Jeg tør antage, at det ærede Thing, efter at have hørt den ærede Ordførers udførlige og omhyggelige Redegjørelſe for de Forandringer i det foreliggende Lovforſlag, der ere blevne vedtagne i det andet Thing, vil være kommen til den Erkjendelse, at Forandringerne i ſig ſelv ikke ere ſaa meget omfattende eller indgribende. Skulde jeg nævne de Punkter, hvori de efter mit Skøn vigtigſte Forandringer ere foregaaede, ſaa maatte det vel være forſt Beſtemmelſen i § 45, dernæſt de nye Regler om Underpant i Løſøre og endvidere Udeladelsen af de gamle §§ 154 og 159, hvorved de ſæregne Beſtemmelſer i Danſke Lovs 5—3—28 og 5—7—7 om Thinglæsningens tilbagevirkende Kraft under viſe Betingelser ophævedes; ſkulde jeg tilføie en fjerde Beſtemmelse, maatte det være den, der ſtiller ſtrengere Vilkaar med Henſyn til Afford end de her vedtagne. — Hvad den forſte af diſe Beſtemmelſer angaar, nemlig den nye Regel i § 45 om, hvem der ſkal anſes ſom Handlende og Fabrikant, da tror jeg, at det maa ſiges, at den nye Affattelse indeholder en utviviſom Forbedring, og ſaaledes opfattes den jo ogſaa, efter den høitærede Ordførers Forklaring, af det ærede Udvalg. Efter den Form, hvori Paragraphen var bleven vedtaget her i Thinget, i Forbindelse med de Beſtemmelſer, ſom i Dvrigt vare optagne, gif den nemlig viſtnok ſaa vidt, at det maatte anſes for meget tvivlſomt, om dens Bud virkelig kunde gjenneføres. Jeg tillod mig ogſaa i ſin Tid at antyde min Tvivl i ſaa Henſeende, idet jeg i Dvrigt bemærkede, at, hvis det an-